

Λόγοι Θεάτρου [16- 22 Μαρτίου 2018]

 rejected.gr/subs/we_like/logoi-theatrou/logoi-theatrou-1603.html

"Η Κατάρα της Ίρμα Βεπ" του Charles Ludlam, σε σκηνοθεσία Γιάννη Κακλέα, έρχεται στο θέατρο της Μονής Λαζαριστών. Η παράσταση-αντίσταση στο χρόνο, με τον κωμικό, υποκριτικό μαραθώνιο αντοχής, από το θέατρο ΒΡΕΤΑΝΙΑ της Αθήνας μετακομίζει στη σκηνή Σωκράτης Σαραντινός. Ο Βασίλης Χαραλαμπόπουλος και ο Φάνης Μουρατίδης σε ντουέτο "μεταμφίσεων" που σε κερδίζει, έρχονται. Πρεμιέρα στις 18 Απρίλη και για λίγες παραστάσεις. Yesss!

| κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | λευτέρης τσινάρης */* επιμέλεια
| τάσος θώμογλου + ιάκωβος καγκελίδης

... και ποιος σου είπε ότι νέες ομάδες δεν κερνάνε του έρωτα, γλυκό πιωτό, τον Λόρκα;

"Περλιμπλίν και Μπελίσσα" από τους Oberon στο θέατρο Τ. Ένα τραγούδι αρκεί για να ερωτευθείς, να παντρευτείς, να απιστήσεις και με κόκκινα ρούχα να μεταμφιεστείς σε αυτό το άλλο, που φέρει πάθος και θάνατο. Μια νύχτα, για μια ώρα ζήσε του ποιητή τον έρωτα. Έλα, αγαπημένε...κάθε Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή.

... και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει πάντα ένας μονόλογος για σένα;

"Με λένε Σαντ. Είμαι τριάντα χρονών, Sad στα αγγλικά θα πει λυπημένος". Ένα έργο για τη μοναξιά του ρατσιστή. Για την αλήθεια του μετανάστη. "Βρωμιά" του Robert Schneider, με τον Κωνσταντίνο Φάμη. Βουτιά στην αλήθεια του ψεύδους.

...και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει η πρόταση γι αυτή την εβδομάδα;

"Υπήρξε κάποτε, τον προηγούμενο αιώνα ο Βλαδίσλεος Μαγιακόφσκι, ένας άνθρωπος γνωστός για την κίτρινη μπλούζα που συνήθιζε να φορά. Ένας άνθρωπος που ήρθε σε ρήξη με τον παλιό κόσμο διακηρύσσοντας: "Κάτω η αγάπη σας, κάτω η τέχνη σας, κάτω το σύστημά σας, κάτω η θρησκεία σας"! Ενώς καλλιτέχνη που πρότεινε τη δική του αντίληψη για την κοινωνία του μέλλοντος, τη δική του πίστη στο ιδανικό του νέου, όμορφου απ' όλες τις απόψεις, ανθρώπου. Ένας άνθρωπος που φλεγόταν".... υπάρχει για λίγο ακόμη, μια δράση του Κ.Θ.Β.Ε., που έριξε μπουνιά στις κατά συνθήκη παραστάσεις. Τέσσερις ηθοποιοί που πάλλονται στον ρυθμό του Μαγιακόφσκι, με την υπογραφή της Ελεάνας Τσίχλη και του Γιώργου Νούση. Μαγκιά. Ω, ναι!

Τελειώνοντας, ρώτησα τον Κωνσταντίνο Λιάρo, έναν ανερχόμενο, εξαιρετικά ταλαντούχο, ηθοποιό που κερδίζει τις εντυπώσεις και το χειροκρότημα στο "Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα", τι είναι για εκείνον ο έρωτας, ποιος ο πρώτος θεατρικός του "έρωτας" και τι ονειρεύεται από εδώ και πέρα. Και εκείνος απάντησε...

"Τι να πρωτοπεί κανείς για αυτό το πανάρχαιο θέμα...Πιστεύω πως η ιδέα του έρωτα είναι εντελώς παρεξηγημένη και διαστρεβλωμένη στις μέρες μας. "Είμαι ερωτευμένος με το αμάξι μου", λέει ο ένας. "Αγαπώ την τσάντα μου", λέει η άλλη και πάει λέγοντας... Για μένα, ο έρωτας είναι κάτι ανώτερο από αυτό. Δεν μπορεί να είναι τόσο λίγο, τόσο φθινό. Είναι το μεγαλύτερο δημιούργημα μεταξύ δύο ανθρώπων και παράλληλα το πιο αμφίθυμο. Είναι αυτό που σε τινάζει στους ουρανούς και ταυτόχρονα σε μια στιγμή σε τσακίζει στην πιο σκοτεινή τρύπα. Δεν γίνεται να ερωτευτείς, χωρίς να πονέσεις. Φοβούμενοι όμως, αυτόν τον κίνδυνο καταλήγουμε να ευτελίζουμε τον έρωτα και να τον φέρνουμε στα μέτρα μας για να μην χάσουμε και πολλά. Ο έρωτας δεν έχει μέτρο. Ο έρωτας θέλει θάρρος, δόσιμο, ρίσκο και διαθεσιμότητα, όπως και το θέατρο. Για αυτό και ο έρωτας είναι δημιουργία. Έτσι η πρώτη φορά που ένιωσα κάτι τέτοιο θεατρικά, ήταν όταν μας δοθηκε η ευκαιρία στην

Δραματική Σχολή του Κ.Θ.Β.Ε. να αναλάβουμε την σκηνοθεσία και όλα τα τεχνικά μέρη μιας παράστασης, επιλέγοντας έως τρεις δευτεροετείς σπουδαστές για την διανομή των υπόλοιπων ρόλων. Μετά από πολύ ψάξιμο επέλεξα τις "Ψευδαισθήσεις" του Ιβάν Βιριπάγεφ. Ένα έργο που μεταμορφώνει την αγάπη σε κάτι θεικό και ουτοπιστικό. Θέλοντας να θίξει την ανημποριά μας στο να την ζήσουμε ολοκληρωτικά. Αυτό που έζησα λοιπόν, σε όλη αυτήν την διαδικασία ήταν το πρώτο και πιο δημιουργικό ταξίδι που έχω ζήσει. Μέσα στην απόλυτη ανασφάλεια φυσικά, όπως και στον έρωτα. Σαν να κοιμόμουν κάθε βράδυ γυμνός πάνω στα σύννεφα και από κάτω το κενό. Έτρωγα τα μούτρα μου κάθε μέρα αλλά η επιθυμία μου να συνδημιουργήσω με τους υπόλοιπους ήταν ακράτητη. Με έλκυε σαν μαγνήτης και ταυτόχρονα με απωθούσε λόγω φόβου προς το άγνωστο. Σαν την θάλασσα ένα πράγμα! Θέλω να το δω και να το ξαναανακαλύψω.

Κατά τα άλλα, μετά από δυο υπέροχες συνεργασίες, τα τελευταία δυο χρόνια στο Κρατικό, με τον Γιάννη Παρασκευόπουλο και τον Πάνο Δεληνικόπουλο και τους υπόλοιπους συντελεστές και συναδέλφους στο "Festen" και στο "Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα" αντίστοιχα, εύχομαι να συνεχιστεί αυτή η δημιουργική πορεία. Δηλαδή η συνεργασία με ανθρώπους που μιλάμε την ίδια γλώσσα, που υπάρχει αλληλοσεβασμός και εμπιστοσύνη. Έχω την διάθεση να κατέβω στην Αθήνα, να βρω τέτοιους ανθρώπους που με πάνε ένα μικρό βήμα παρακάτω. Περιμένω την "άνοιξη" κοντολογίς! Ήδη κάτι άρχισε να ανθίζει εδώ και εκεί"...

κείμενο | γιώργος παπανικολάου
φωτογραφίες | λευτέρης τσινάρης
επιμέλεια | τάσος θώμογλου + ιάκωβος καγκελίδης